

sygehusene, er overordentlig megen Sygeplads, der staar ledig; det vil sige, at man har mange Senge ledige, Plads til flere syge, end der ere indlagte. I Medicinalberetningen for 1901 — det er for øvrigt den sidste Beretning, der foreligger, — oplyses det, at der ikke var mindre end 1,400 Pladser ledige i Sygehusene udenfor København, altsaa i Købstædernes offentlige Sygehuse og i Amtssygehusene i Gennemsnit i det Aar, jeg nævnte, 1901, og i den Maaned, hvor Belæggelsen var stærkest, var der 900 Pladser ledige. De forstaar altsaa, hvad Meningen er med denne Ændring; man forstaar, at Meningen altsaa er den, at man vil benytte den ledige Sygehusplads, som allerede forefindes i de offentlige Sygehuse udenfor København, ca. 1,400 Pladser i alt. Nu er det ganske klart, at de Pladser, der saaledes ere ledige, ikke alle sammen ere brugbare, men en stor Del af dem kunne naturligvis bruges. Alene det, at man kunde paaregne at kunne benytte en 4—500 Pladser paa denne Maade, vilde være en Vinding, og det er naturligvis denne Vinding, som Forslaget tilsigter at opnaa. Vi skulle jo have bygget Tuberkulosehospitalet, men vi have ingen af dem endnu. Folkesanatorier have vi saa mange af nu, at vi have Plads til 500 Patienter. Der er dem, der paa-staa, at vi have tilstrækkelig, og at vi ikke behøve mere Plads. En Kur paa Sanatorium beregnes i Almindelighed til at skulle vare 3 Maaneder; i Løbet af 1 Aar kan man altsaa behandle paa de Sanatorier, vi nu have, det vil sige Nationalforeningens Sanatorier, i alt 2,000, og det er netop det Antal Tilfælde af brystsyge i første Stadium, der efter Statistikken herom fremkommer hvert Aar her i Landet. Men man overser her, naar man gør det Regnestykke, at det er ikke alle, der ere færdige med Sanatoriebehandling i Løbet af 3 Maaneder. Der er adskillige, der trænge ikke blot til 4, men til 5 og 6 Maaneder, førend de kunne siges at være komne saa vidt i Helbredelse, at de kunne vende tilbage til det daglige Liv, og derfor er der god Grund til at benytte den ledige Hospitalsplads, som findes trindt omkring i vore Sygehuse, baade i og udenfor København. Dette Ændringsforslag drager adskillige flere smaa Ændringer efter sig. Nr. 9 gaar ud paa, at i første Linie af § 4 ændres § 2 til §§ 2 og 4, altsaa en ren redaktionel Ændring, der, som sagt, er en ganske nødvendig Følge af Ændringsforslag Nr. 8. Om Nr. 12 og Nr. 15 gælder det samme.

Jeg skal dernæst vende mig til Ændringsforslag under Nr. 3. Det lyder saaledes: Der indsættes et nyt Punkt 5. saalydende: „5. *Rekonvalescenthjem*, hvorved forstaas under Lægetilsyn staaende Hjem for saadanne Patienter, som ere udkrevne fra statsanerkendte Sanatorier og Tuberkulosehospitalet, men endnu ikke ere i Stand til uden Fare for Tilbagefald fuldstændig at udføre deres sædvanlige Arbejde.“ Her føres altsaa en ny Art af Kuranstalter ind i Rækken af dem, der ere opførte i § 2: Kysthospitalet, Kystsanatorier, Folkesanatorier, Tuberkulosehospitalet og Plejehjem. Forholdet er nemlig dette, at naar en Patient har været paa Sanatorium i 3 Maaneder, kan han paa Grund af den gode og rigelige Mad, han faar, og paa Grund af, at han ingen Ting bestiller og i alle Henseender lever i Overensstemmelse med Hygiejnens Krav, være kommen sig i høj Grad. Han er kommen til at se sund og frisk og stærk ud. Det være sig Mand eller Kvinde, saa kunne de se raske og sunde ud efter en saadan Kur. Men det er ikke til at stole paa, at denne Forbedring i Helbredet vil holde sig i Længden. Naar den paagældende vender tilbage til det daglige Liv, hvor han faar simpel og ikke saa rigelig Føde, og maaske endogsaa skal arbejde i Fabriklokaler, hvor Luften er uren, vil det meget ofte vise sig, at han efter føje Tid faar et Tilbagefald, og saa kan man sige, at det sidste er værre end det første. For at forebygge dette har man foreslaaet oprettet disse Rekonvalescenthjem. Det er altsaa en Station mellem Sanatorierne og Tuberkulosehospitalet paa den ene Side og det daglige Liv og dettes Forhold paa den anden Side. Man mener saa, at Patienterne paa disse Rekonvalescenthjem successive skulle vænnes til mindre god Føde, end de have faaet paa Sanatorierne, og ligeledes successivt vænnes til Udførelsen af Arbejde. I Begyndelsen naturligvis er Forandringen lille, men saa bliver den Tid efter anden større, saaledes at de naa til det Niveau, det daglige Liv har at byde dem, baade med Hensyn til Føde og med Hensyn til anstrengende Arbejde.

Dette Ændringsforslag har draget andre med sig i sit Følge, nemlig Nr. 4, Nr. 6, Nr. 7 og Nr. 10, som alle ere redaktionelle. Endelig skal jeg nævne Ændringsforslag Nr. 13; det er en redaktionel Ændring, men der ligger en lille Realitet i den. Det gaar ud paa, at Ordet „hjemmenværende“ i § 5 skal falde bort,